

במדינה

(המשך מעמוד 20)

אם תוענק לו אשרת-כניסה, יתהדקו היח- סים עם יהדות ברית-המועצות. לא תוענק האשרה — יוכח שוב לעולם שברית- המועצות מנתקת את יהודיה מהעם היהודי. בינתיים הזמין הרב הראשי כרטיסי-טיסה לעצמו, לבנו ד"ר מאיר בניהו, למתרגם ששמו לא פורש, ולרופאו פרופ' ארנפלד. בשגרירות פינגונו בתל-אביב הסבירו באדיבות, כי אין הם רשאים להעניק אשר- רות על דעת עצמם. הם יכולים רק לשמש דואר ולהעביר את הבקשה למוסקבה. ואומנם הגיעה הבקשה למשרד החוץ ב" מוסקבה. רק אז התחילו פקידיו מחלקת החינות להתעניין מיהו זה משה מיכאלר- ביץ שהזמין את הרב מישראל. וכך, למרות שיכולים לקרות נסים ב" ברית-המועצות, אין שם נפלאות: ההזמנה אומנם נשלחה — אבל לא אשרת-כניסה.

עבודה

פרוטקציה

של הגיס

היום בו פוטר סיבוגי מיימון מעבודתו היה יום שחור בשבילו. הפועל בן ה-54, שכבר עבד שנתים וחצי באותו מיפעל ממלכתי בנימונה, והאמין כי עתידו מובטח שם, עירער על פיטוריו. גם ועד-העובדים עירער, אך התשובה היתה: צמצומים. במאמץ נואש אחרון פנה — בתמיכת ועד-העובדים — אל אבי צפריירי, מוכיר האיגוד המיקצועי במועצת פועלי באר- שבע. הוא ידע, שמוכיר האיגוד המיקצועי יילחם את מלחמתו בדרגים הגבוהים ביותר. הפועל החדש. היום בו פוטר מיימון מעבודתו היה ה-31 בחודש ינואר האחרון. למחרת בבוקר, ה-1 בפברואר זה, התקבל פועל חדש במפעל באותו תפקיד. אברהם מויאל היה גאה מאוד בעבודתו החדשה. הוא סיפר ליתר הפועלים, כי המ' תין חודש שלם עד שתתפנתה המישרה, וכי לולא הפרוטקציה של גיסו ספק אם היה זוכה בעבודה הקבועה והבטוחה. הגיס אינו, כמובן אחר מאשר מוכיר ה' האיגוד המיקצועי, החבר אבי צפריירי.

דרכי אדם

בן

או גנב

שלושת בניו של אליהו דונל לא האמינו לטענות אביהם, כי אין לו כל רכוש או כסף. הוא מיליונר, קבעו, הוא רק מעמיד פנים של עני, ומסתובב תמיד עם מעיל תחת בית-שחיו המיועד כביכול למכר רה, וכל זאת כדי להתחמק מההבטחה ש' הבטיח לנו כי בהגיענו לגיל מסויים יתן לנו סכום כסף גדול.

אחד הבנים, יוסף דאואל (34), אפילו הגיש נגד האב תביעה על-סך 30 אלף ל"י, על-סמך ההבטחה שקיבל, לדבריו, מאביו. בעוד התביעה מתבררת, קיבלה פרשת- היחסים שבין האב לבניו גם גוון פלילי. בתאריך 1.10.68, בשעה 10.00 בבוקר, נישאתי לבקר את אמי בביתה בקרית-שרת בחולון, סיפר דאואל בכתב-אישום שהגיש נגד אביו, הנאשם, אשר תמיד מתנהג עם אמי בקשיחות עד להתמוכסות-עצבים כדי לקבל ממנה גט, התחיל לצעוק לעברי ב" אוני עוברים-ושבים, גנבי.

לאחר התקרית הנ"ל, פגש אותי הנאשם ברחוב יום-יום, והיה צועק עלי, גנבי. אני, כאיש-ציבור מוכר בחוג רחב, אינני מעז לכת בחופשיות ברחובות, כאשר הוא מתכה לצעדי על-מנת לגרום לי בושות. בעיקבות הסודחה — זיכוי. בבית- המשפט, כבר האב באשמה. לאחר שהשופ' טת, הוסה בן-עיתו, הסבירה לבן-החובע, אשר הופיע ללא עורך-דין, כי לא יוכל לתת עדות נגד אביו, משום שאין מדובר בעבירה שיש בה אלימות, ביקש לדחות את המשך המשפט כדי שיוכל להביא עד שוטר.

אך בישיבה הבאה לא הופיע איש מהצד- דים — לא התובע, לא הנתבע, ואף לא פרקליטו, עורך-הדין התל-אביבי יודיה קמני צקי. לשופט לא נותר אלא לזכות את האב מאשמת הוצאת שם-רע שיוחסה לו. אך הזיכוי לא צער את הבן-החובע, או את אחיו. בעיקבות סולחה שעשו עם אביהם, הסכימו לבטל נגדו אף את התביעה האזר- חית. האב מצידו הבטיח שיעמוד בדברו, ויתן לכל-אחד מהם את הכסף המובטח.

מקציני השירות ע', כך, השיב: "זה הופך אותם לעדר ממושמע. שיעשנו וישבו ב' שקט!"

ה אם עקול החשיש לעשות לחברה ה' ישראלית בכללה — או לחלק גדול ממנה — מה שהוא עושה ליושבי בתי-הסוהר? האם אפשר ללמוד את התשובה מצרים? השנה, בה מעריכים את מספר המעשנים ביותר מעשרה מיליון איש?

השיב ד"ר ראובן מאיר, מנהל בית-החולים הממשלתי בבארי-עקב: "קיימת בהחלט אפשר- רות של ניוון העם. אם כי יש לזכור ש' תגובות מעשני-החשיש שונות זו מזו. ב' מצרים גורם העישון להידרדרות ההמונים; בהודו נעשים המעשנים תוקפניים... אם ימשך ויתרחב השימוש בחשיש אצלנו, קיימת סכנה שתוך תקופת-זמן ישתק כוח' היצירה ויגבל כושר-המחשבה. זה תהליך הנמשך שנים."

הוסיף ד"ר מנחם אמיר, קרימינולוג, יועץ במשרד הסעד: "מחקרים בכל העולם הוכיחו, שכאשר מעשנים חשיש באופן כרוני — קיימת סכנה של ניוון חברתי. סמים כמו חשיש מוציאים את האדם מפעילות חברתית — כפי שזה קורה לאותם 30% מהאוכלו-

אפשר לומר, כי על שתי עובדות יסודיות לפחות מסכימים ככל זאת אנשי המדע ל' מיניהם:

- החשיש אינו פוגע בכושרו הפיזי של האדם;
- הוא פותח לו פתח לבריחה מהמצי- אות. תוך כדי כך נפגעים כמה מחושיו: חוש הזמן, חוש המציאות, חוש ההתחרות התקיפה.

האם עישון ממושך וגרחב עלול לשנות

העישון בקרב הנוער הישראלי

ילך ויתרחב

אופייה של חברה שלימה? על כך יעידו שני ניסיונות שונים: לפני כ-800 שנה נוצרה בהרי פרס כת מוסלמית קנאית, שנקראה חש'ין, כלומר מעשני-חשיש. לשפות המערביות חדר שם כ' Assassins, כלומר: רוצחים. כת זו, שבראשה עמד חסן בן-סבאח, או שייך אל-גבל ("הזקן מהרה"), השתמשה ברצח כנשק פוליטי ודתי. הגברים הולעטו בחשיש, והובטחו להם חייעד בגן-עדן

זה, כאשר היו תחת השפעת סם. מושג הזמן מתמשך בעיני מעשני סריוואנה, והם אינם מדייקים בהערכת תקופת-זמן שחלפו.

בראיון שנתן השבוע פרופסור זינברג בלונדון, אמר: "סמיהעישון אינו בעייה בריאותית — כי אם בעייה סוציאלית."

מנהל בית-החולים הממשלתי בבתיים, ד"ר זאב ירמולוביץ, בשיחה עם העולם הזה: "לבית-החולים שלנו כימעט ולא הגיעו אנ' שים לטיפול בגלל חשיש. באו אנשים בגלל אופיום, פודרומול וחשיש, אך החשיש תמיד היה האחרון בשלישייה זו."

בעוד שהאופיום והפודרומול היו מק' שים עליהם מבחינה רפואית וכלכלית, והם נזקקו לטיפול, הרי שלא היה אף אדם שזקק לטיפול רפואי בגלל שימוש בחשיש.

על המשתמשים בסמים כמו הרואין, אופיום ופודרומול יש השפעות ניכרות מבחינה בריאותית: נזלות, שילשולים, ת' עלפיות ועוד. בחשיש אין תופעות כאלה. אפשר להפסיק לעשן חשיש — אם יש כוח נפשי לכך, ואם רוצים בכך — כמו סיגרייה.

אבל לחשיש, יש השפעות שונות — תלוי בכמות הסם ובאיכותו. לגבי השאלה הנשאלת באופן קבוע, כשמדובר בחשיש, האם הוא הופך את האדם לתוקפן — הרי

מימין נושאת את ציורו של הפיהרר הנאצי, בתוספת הכתובת הערבית "אליהר היטלר". השקית השנייה נושאת את דיוקנו של המפקד גמאל עבד-אל-נאצר, בציון העובדה שזו "משקה האושר".

שתי שקיות של חשיש או "סול" יות", שנתפסו בעת שהוברחו מהגנב לאזור תל-אביב. השקית

היטלר ועבד-אל-נאצר

ביתו החדש שלי?

סיה המצרית, שלפי הסטטיסטיקה מעשנים חשיש בקביעות. הוגה-דעות ששהה לאחר- נה במצרים וחקר את בעיית הסמים קבע: כל עוד יאוננו המצרים ויעשנו חשיש, מבחינה טכנולוגית לא יגיעו למצב של חברה מודרנית.

"אני בטוח שהעישון בקרב הנוער ה' ישראלי ילך ויתרחב, מבלי שתהיה לאיש שליטה על תופעה זו. כי היום העישון הוא סמל ההתמרדות נגד המימסה, המבוג' רים ומוסכמות החברה. אפשר רק להסביר להם מה הנזק הצפוי לחברה — ולקוות שיבינו!"

מאוכלס ביפהפיות. אבל כדי להגיע לגן- העדן, עליהם להקריב את חייהם תוך ביצוע הוראתו של שייך אל-גבל. הם רצחו כמה מגדולי המרחב — אך בסופו של דבר דעכה הכת.

● בימים אלה נעשה ניסיון מסוג אחר לגמרי — לא רשמי ולא מוגדר. המקום: בתי-הסוהר בישראל. לכאורה, אין קל יותר מאשר למנוע שימוש בחשיש בבתי-הסוהר, ובמשך שנים רבות אומנם ניהלו מפקדיהם מלחמת-חורמה בחשיש. מלחמה זו כימעט ונשכחה לאחרונה, ועישון חשיש הפך נוהג כימעט-גלוי בבתי-הסוהר. כאשר נשאל אחד

שלא. אדם בעל תכונות אלימות עלול להיעזר בחשיש או קוניאק כדי לקבל ביט' חוץ-עצמי לביצוע האלימות, אך לומר ב" חשיש הופך אדם שקט לאלים — לא.

● כוון, אין שינויים אורגאניים באדם לאחר עישון חשיש. אבל כל סם המשנה באופן מלאכותי את מצבו הנפשי של האדם, ויוצר תלות נפשית — הוא שלילי.